

Жорстока спокуса

Олег Паламарчук

У королівському ставку плавали білосніжні лебеді. Один з них, найгарніший, сподобався принцесі. Вона приходила щодня, щоб помилуватися лебедем, і приносила йому їжу. Через деякий час білосніжний красень зробився зовсім ручним.

Юна принцеса забрала лебедя до себе в палати, навіть спати вмощувала його біля свого ліжка. І годувався лебідь з королівського столу. Не життя, а рай! Тепер не страшні йому були люті, снігові зими, не треба було трудити крила, відлітаючи в теплі краї.

Згодом він забув, що таке голод, холод, небезпека. Все те, про що раніше лебідь і мріяв, стало для нього повсякденністю з того часу, як він оселився в палаці. Але минали дні — і лебідь почав згадувати своїх побратимів, затужив за небом, прекрасним почуттям вільного польоту.

Одного холодного осіннього дня над королівським двором з'явилася лебедина зграя. У білосніжного красеня закалатало серце, поглядом він злетів у синьооке небо. Затріпотів крилами: дужче, ще дужче... Та відірватися від землі не зміг.

"Невже я розучився літати?" — пройняв його переляк.

Він марно тріпотів крилами аж до вечора. Але і наступного дня йому не вдалося піднятися у небесну голубінь. Спокуса до ситого і безпечного життя відібрала у птиці здатність літати.

Трапляються і серед людей такі "прекрасні лебеді".